

neg 44469

Segona època
Nº 10
XXXXXXXXXXXX

C I R C U L A R S
XXXXXXXXXXXX

Abril del
1975
XXXXXXXXXXXX OC
DIPOSIT
E. W.

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
XX

EDITORIAL - (La Revista del Casal Català d'Angulema, "Mai no Morirem", en el seu número 75 - desembre 1974 - ha publicat, amb lleugeres modificacions sobre l'original, acceptades per l'autor, ben entès, l'article del nostre company Evarist Massip, que ens complaem en reproduir-lo íntegralment).

A PROPOSIT DE "LA JUNTA" - Es un fenomen que en politica es produeix sovint: s'assassina un home i un temps després l'assassí s'aixeca i crida "Visca!" l'home ja mort.

S'assassina la democràcia i més tard els seus assassins s'erigeixen en els "primers promotors" de la democràcia.

També pot donar-se el cas segons el qual, per a millor disfressar el crim que es vol cometre, es cridarà "Visca !" la persona o bé la Institució democràtica que el futur assassí ja ha condemnat a mort.

O és que les tropes franquistes no van sublevar-se al crit de "Visca la República" ! ?

Bella manera d'intentar aparèixer, arribat l'eventual moment, sense màcula amb la idea segons la qual, parodiant el personatge del nostre Frederic Soler (Pitarra) del "Ferrer de Tall", " la culpa la té el manxairo ".

Vete'ns aquí el joc sarcàstic que se'ns vol fer presenciar, d'una part pel Calvo Serer, ex ministre franquista, Conseller Privat del "Don Juan" aspirant a Rei i ex oficial de l'exèrcit rebel; d'altra part, el Carlos de Borbon y Parma, Cap del partit que donà les tropes a la Brigada Navarra que prengué Barcelona per assalt el 26 de gener del 1939.

Si Santiago Carrillo els ha absolt, és perquè té les seves "raons". El que és evident és que ho ha fet sense prèvia consulta a la fracció que dirigeix del seu partit, ni a la Sucursal que té a Catalunya amb el nom de P.S.U.C. I amb més raó, sense consultar prèviament els nostres pobles. Certament, cal reconèixer que amb un equip com aqueix i amb un tal comportament, es deixa ben mal parada l'"Acta de Neixença" de "La Junta" que s'acaba de muntar, quant a netedat democràtica es refereix. Tant pels participants a l'"obra", com per les perspectives que ofereix per al nostre futur immediat i llunyà.

Sigui'ns, doncs, permès de considerar un tal "organisme" com despulat de tot propòsit constructiu i equiparar-lo a una veritable "Junta liquidadora"; d'elecció autocràtica, que vol assumir la missió d'esborrar tot vestigi, tota possibilitat de "rebrotament" del que en ordre a llibertats democràtiques els nostres pobles ja havien conquistat.

I amb, com a teló de fons, legitimar l'alçament feixista del 18 de juliol i tota la seva acció destructiva duta a terme del 1939 ençà.

No crec pas que ara es tracti d'endinsar-nos en anàlisis sobre la justesa del que conduí a l'anomenat Pacte de San Sebastià el 1930 i del camí que es va seguir després. El cert, però, és que d'aquell Pacte en sortí un Comitè Revolucionari, que anà a la presó, el qual esdevingué el Govern Provisional de la República.

En sortí, també, un Programa:

Proclamació de la República de la Reforma Agrària; de l'Autonomia de Catalunya.

Programa mínim, és clar; que, no obstant va merèixer l'acceptació de les immenses masses dels pobles hispànics per bé que compostes de creients i de no creients, de dretes i d'esquerres, d'obrers i de pagesos, d'intel·lectuals i d'il·lustrats... Amb la particularitat essencial, que hem de posar de relleu: que en la

composició dels autors d'aquell "Pacte" i en l'elaboració d'aquell Programa, Catalunya hi participà amb els seus propis representants nacionals.

Cal admetre que seria ben trist el resultat que obtindriem comparant el que fou el Pacte de San Sebastià amb el de la que ens sentim obligats de titular "Junta Liquidadora". I tanmateix, després de 45 anys de distància que separen l'un "fet" de l'altre. Tot porta a la conclusió de que els "pares" de la "Junta Democràtica" s'han proposat fer marxar endarrera les agulles del rellotge de la Història, vers l'aventura...

Feliçment, en una tal acció no han pogut comptar amb Catalunya. Per bé que que li han volgut atreure. Com un element anexe, tanmateix. Puix que el vehicle que han pretès utilitzar com a "tractor" -- l'Assemblea de Catalunya i la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya -- ha "fallat" per ambdues "rodes". I Catalunya ha dit NO! Actitut amb la qual ha preservat la seva dignitat i sobirania nacionals.

X X X

Tornem, doncs, perquè és obligat, al "Programa" de la Junta Liquidadora. El fet incontestable és que en aqueix fosc mercedeig, els que han guanyat són els monàrquico-franquistes: el D. Juan, el Calvo Serrer, el Carlos de Borbon y Parma i tot el reguitzell de franquistes "penedit", quan llur eventual penediment els prové d'haver estat arreconats. Cap d'ells no es podia imaginar obtenir unes "concessions" d'un tal volum d'un aliat provinent del camp obrer i republicà com es preté Santiago Carrillo en el "muntatge" d'una "cosa" que no és res mes que un parany amb oripells falsament democràtics i així poguer donar per extingit en la seva legitimitat jurídica i històrica el sistema republicà a Espanya i amb ell, la Generalitat de Catalunya; el sistema instituit d'autonomies nacionals o regionals, obert a la justa i necessària Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques iguals en drets. Institucions, totes elles estructurades constitucionalment i estatutària, amb capacitat jurídica per a totes les modificacions polítiques i socials que la realitat de cada moment pogués reclamar.

En nom de què, doncs, i en justa contrepartida, a canvi de què s'intenta obtenir que els nostres pobles renunciïn al que ja havíem conquistat al preu de rius de sang i de sacrificis gegantins?

Per a facilitar l'adveniment de la democràcia?

Tanmateix, per quina camina va advenir la República a Catalunya i a tot Espanya?

Puix que fou un exemple que cal valorar per a provar la monstrositat que es difon quan es parla de la necessitat de restablir la democràcia per via pacífica. És que no sap tothom que els democrates, els republicans, els íntegrament patriotes no som, no hem estat mai professionals de la violència? És que no sap tothom que la violència a Espanya sempre ha vingut del costat de la reacció monàrquica i feixista?

Deixem de costat, per actual, el terrorisme del règim de Franco. Però, i la monarquia borbònica, pare de l'actual D. Juan, no fou terrorista? És que, per a confirmar-nos-ho no tenim el tràgic record dels afusellaments dels capitans Fermin Galan i Angel Garcia Hernandez, mesos abans de l'esfondrament d'Alfons XIIIè.?

Serà, evidentment, gratuït si es volgués trobar en el "programa" de la tal "Junta" un sol indici que ens pogués permetre pensar en un intent de donar la justa solució al problema de la democràcia a Espanya que, per necessitat, hauria de donar solució justa al problema de les seves nacionalitats.

Certament, ja parla del "respeto de las peculiaridades de Cataluña, de Euzcadi y de Galicia"; dins, però del "Estado unitario español. Ni un mot, per consegüent, sobre el sistema d'autonomies nacionals o regionals, ni sobre el sistema federatiu vers el qual ens orientàvem en l'exercici del sistema d'autonomies; ni un mot sobre l'exercici del dret a l'autodeterminació dels pobles; ni un mot sobre el sis-

tema republicà... L'"Alejandro Lerroux, emperador del Paralelo", com se li deia, no podia somniar amb deixebles més fidels per a intentar ofegar les ànsies dels nostres pobles: de redreçament nacional de Catalunya i de la República que els que ara es volen cobrir sota el vel d'una anomenada "Junta Democràtica". Quan, tanmateix, una tal "cosa" no mereix altre nom que el de "Junta Liquidadora". - Evarist Massip.

Nota de la Redacció de "Mai no Morirem". - "Desconeixent oficialment la posició de l'Assemblea de Catalunya i de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya referent a la Junta Democràtica, l'afirmació de l'article a aquest respecte, així com d'altres apreciacions quant a la composició de l'esmentada Junta, són de la responsabilitat exclusiva del signant.

I el signant diu: Que aquesta responsabilitat l'acceptà ja abans de la publicació de l'article i que conserva la convicció d'haver dit el que correspon a la veritat, mentre que, amb "proves a les mans" i oficialment no serà desmentit.

X X X X X X X X

DESPERTA'T CATALUNYA!
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Per Joan Comorera

I V

El dret d'autodeterminació. - El dret d'autodeterminació dels pobles, suau incorporat a la Carta de les Nacions Unides, és una "monserga" — criden aquests dies els mercenaris de "La Vanguardia" botiflera. Tanmateix és lògic que els renegats pretinguin minimitzar llur delictes amb una careta cínica.

El dret d'autodeterminació és el principi bàsic nacional. Per això és inalienable i imprescriptible. Encara que una generació el desconegui o menyspreï, el principi subsisteix, car dura tant com la nació.

Totes les nacions han sofert en el curs de llur història períodes d'atutament, d'encongiment i silenci, de mort aparent, períodes que són gairebé sempre la conseqüència immediata de una molt profunda tragèdia nacional. Totes les nacions, però, han vençut les crisis en terminis més o menys curts i han marxat novament, amb una vigoria accentuada, com si les noves generacions volguessin guanyar el temps perdut. I, a través dels alts i baixos de la vida nacional, les nacions han anat exercint el dret d'autodeterminació, adés mitjançant revolucions internes, adés en lluita i guerra contra l'opressor estranger.

El 10 de febrer del 1939, quan el darrer soldat de la República i el darrer Conseller de la Generalitat passaren la ratlla pirenenca, es consumà la més gran tragèdia nacional de Catalunya. A les excitacions cíviques i tan vitals del 1931 al 1936, a les convulsions i batalles tan heroiques del 1936 al 1939, succeí un silenci de mort només trencat per les descàrregues sinistres de Montjuïc, del Camp de la Bota i de les carreteres, pels clams de dolor i d'ira dels torturats a les comissaries, a les casernes, a les presons, als camps de concentració franco-falangistes.

Han passat tretze anys d'infàmes, de botiflorisme cínic, d'heroismes incomptables! I Catalunya roneix. La classe obrera és la que ha donat el senyal amb la gloriosa vaga general del 1951, llampec enlluernador en la negra nit franquista. Una nova generació, la que no ha sofert el cop aclaparador d'una guerra perduda, d'un èxode homèric, d'una repressió apocalíptica, s'agermana amb els supervivents de tantes batalles cíviques i militars, amb els vencedors del 14 d'abril del 1931, del 16 de febrer i del 19 de juliol del 1936. Aviat la bandera de la llibertat onegjarà a tot vent! La República serà restablerta a Espanya i altra vegada els catalans podrem decidir què volem éssor: separats, confederats, federats, autònoms?

Car autodeterminació no és sinònim de separació en tant que règim. La separació de principi va implícita en l'exercici del dret d'autodeterminació per un període curt i definit, no prediu ni condiciona la voluntat popular. El poble és absolutament sobirà. La seva voluntat és legítima si resol confederar-se o federar-se en el si de l'Estat al qual portany històricament.

Arribada l'hora, la solució estarà en mans de la classe obrera. Primer, perquè la classe obrera és la columna vertebral de la nació. I segon, com Lenin i Stalin diuen, perquè la qüestió nacional és part indissoluble del problema general de la revolució proletària.

Barcelona, 1 d'abril del 1952
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"TREBALL" en mans botifleres

Una "perla". - Un bon amic ens ha fet a mans un retall del "Treball" apòcrif. És del Nº 398, de l'1 d'octubre del 1974.

Es tracta d'una composició fotogràfica feta a base de retalls en el centre de la qual sobresurt el títol: "TREBALL". La "cosa" seria banal. Té, però, el seu pes, atesa la inscripció que la il·lustra i que domina més de la meitat, en ample i en alt, de l'esmentada composició.

Hous aquí la inscripció:

"LA SITUACION POLITICA Y LAS TAREAS DEL P.S.U.C."
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Res més, però res menys !

Puix que, que nosaltres sàpiguem, "TREBALL" es fundà català. Esdevingué òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, partit també català. I "TREBALL" fou mantingut amb aquest caràcter i en aquesta línia mentre no fou sequestat el 1949, al mateix temps que fou usurnat el títol de P.S.U. de C. per a fer-ne una altra cosa.

Després, òrgan central i títol del Partit, l'un i l'altre, esdevingueren corretjes de transmissió a Catalunya d'una política aliena, elaborada en castellà i grosserament traduïda al català. L'un i l'altre -- òrgan central i títol del Partit -- esdevingueren, d'instruments catalans, de classe i nacionals, en instruments anacionals, fora de classe; "finestra" per la qual "poguer" introduir a Catalunya el projector de les cobejances assimilistes, hegemòniques que s'abeuren a les "fonts" del més ranci centralisme madrileny. L'un i l'altre, a més a més, esdevinguts "vehícles" per al transport de "productes anestèsics", fomentadors d'indiferència nacional -- tan condemnada per Lenin -- entre els nostres obrers, els nostres pagesos i tota la nostra massa nacional.

En definitiva, amb quin OBJECTIU, proper o bé llunyà ?

Primer, per a castellanitzar "TREBALL".

Després, per a castellanitzar el P.S.U. de C.; "treballar" amb l'un i amb l'altre, per tal d'obtenir dels militants i dels catalans en general, l'OMLID de llurs respectives responsabilitats de cara a Catalunya.

I més tard, arribar a crear una psicologia diferent de la que és la pròpia dels catalans; en una paraula: castellanitzar Catalunya !

Certament, uns objectius força ambiciosos ! Tanmateix, cal acceptar que el que disposa de finances ben nodridas, d'una moral comunista molt precària i d'elements prou sensibles a la corrupció i a la coerció, li arriba sovint considerar il·limitat el seu camp de possibilitats.

"LA SITUACION POLITICA Y LAS TAREAS DEL P.S.U.C."

Imprès així damunt de les pàgines del "TREBALL" apòcrif, té el to del veritable imperatiu del crit d'un capateg no català, que dóna ordres en llengua no catalana a una brigada d'assalaritats, proteseament comunistes, proteseament catalans. Només hi manca el "pet" del cop de fuet !!!

Eloqüent lliçó per als que ho ignoren, per als que ho dubten, per als que no ho voldrien i per als que de bona fe -- puix que n'hi ha -- hi són indiferents.

Malgrat el "Treball" apòcrif, doncs; malgrat els seus editors, botiflers recalcitrants; malgrat totes les repressions de franquistes i de monàrquics, Catalunya ha renaixut i s'ha redreçat per damunt de les pròpies cendres amb les quals se l'ha volgut sepultar.

Visca Catalunya !!!